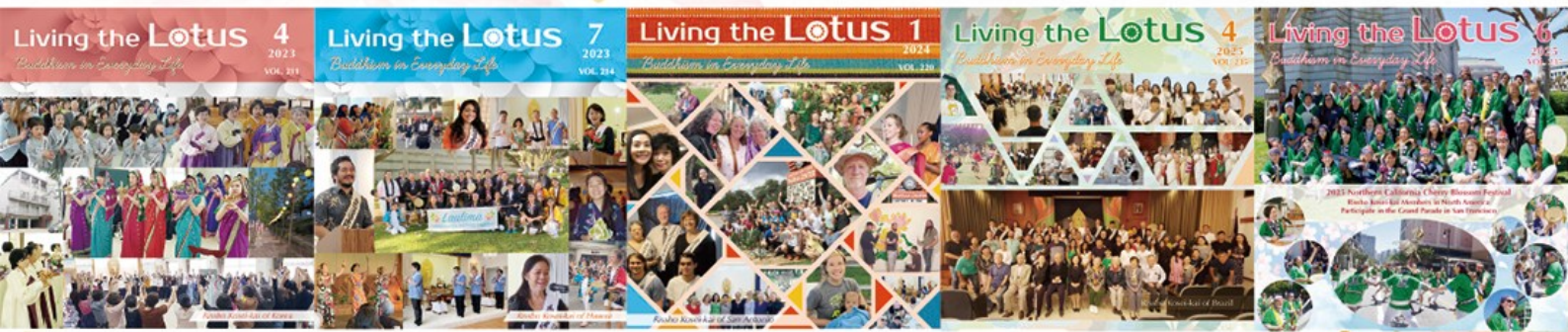

Living the Lotus 10

Buddhism in Everyday Life

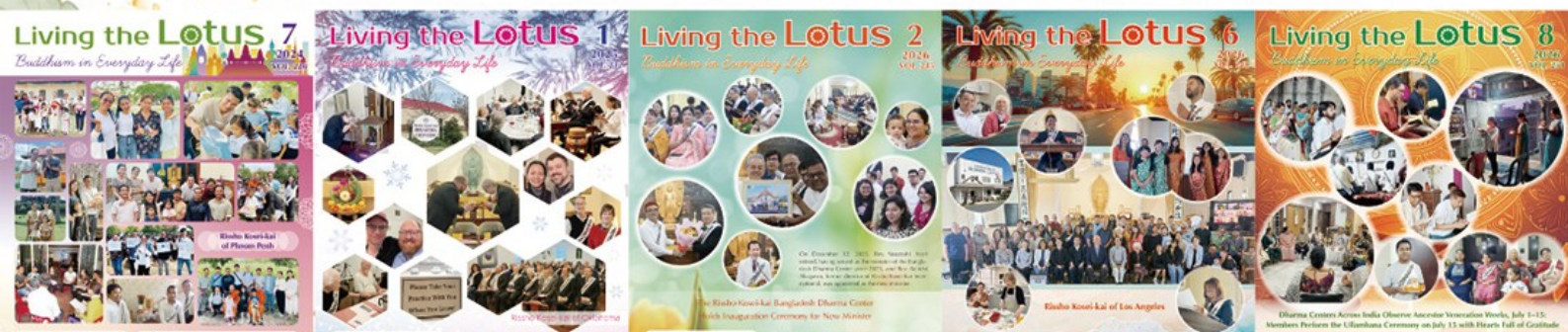
2026
VOL. 253

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ติดตามอ่านวารสาร Living the Lotus ด้วยดีเสมอมา ในเดือนนี้วารสารของเราได้ก้าวเข้าสู่ปีที่ 21 แล้ว ซึ่งความสำเร็จตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เกิดขึ้นได้ด้วยการสนับสนุนอันดีจากทุกท่าน ทีมงานทุกคนจึงใคร่ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านจากใจจริงสำหรับทุกกำลังใจและการสนับสนุนในทุกรูปแบบ

เนื่องในโอกาสที่เว็บไซต์ภาษาอังกฤษของริชโชโคเซไคกำลังจะปรับโฉมใหม่ วารสาร Living the Lotus จึงใช้โอกาสนี้ปรับเปลี่ยนรูปแบบครั้งใหญ่ จากเดิมที่เคยเป็นจดหมายข่าวแบบไฟล์ PDF ไปสู่การเป็นเว็บแมกกาซีนโฉมใหม่ ซึ่งจะเริ่มเผยแพร่ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน เป็นต้นไป แม้ว่าวารสารฉบับประจำเดือนนี้จะมาในรูปแบบเดิมเป็นฉบับสุดท้ายแล้ว แต่เรา仍将มุ่งมั่นคัดสรรเนื้อหาคุณภาพมาฝากทุกท่านเช่นเคย ไม่ว่าจะเป็นธรรมเทศนาจากท่านประธาน หรือบทความที่ช่วยนำหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนาไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะเพลิดเพลินและมีความสุขกับการติดตามวารสารของเราในรูปแบบเว็บไซต์ใหม่เช่นกัน

Living the Lotus Vol. 253 (October 2026)

Senior Editor: Takashi Maeda
Editor: Sachi Mikawa
Copy Editor: Ketsarin Handa

Living the Lotus is published monthly
By Rissho Kosei-kai International,
Fumon Media Center, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo 166-8537, Japan.
TEL: +81-3-5341-1124
FAX: +81-3-5341-1224
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

ริชโชโคเซไค คือองค์กรพุทธศาสนาระดับนานาชาติที่รวมผู้คนจากทั่วโลก ซึ่งมีความมุ่งมั่นที่จะนำคำสอนจากพระสัทธรรมปณทริกสูตร ซึ่งเป็นหนึ่งในพระสูตรที่สำคัญที่สุดของพระพุทธศาสนาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมสันติภาพของโลก

ริชโชโคเซไคก่อตั้งขึ้นในปี 1938 โดยท่านประธานใหญ่นิคเคียว นิวาโนะ และท่านรองประธานเมียวโกะ นางามะ ปัจจุบัน สมาชิกของริชโชโคเซไคยังคงมุ่งมั่นในการเผยแผ่ธรรมะอย่างต่อเนื่องและมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อสันติภาพทั้งในประเทศญี่ปุ่นและต่างประเทศ โดยร่วมมือกับผู้คนจากหลากหลายสาขาอาชีพทั่วโลกภายใต้การนำของท่านประธานนิชิโกะ นิวาโนะ (ประธานท่านปัจจุบัน)

ชื่อวารสารฉบับนี้คือ "Living the Lotus — Buddhism in Everyday Life" ซึ่งสะท้อนถึงความหวังของเราในการนำคำสอนจากพระสัทธรรมปณทริกสูตรมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันในโลกที่ไม่สมบูรณ์แบบนี้ เพื่อเติมเต็มและสร้างคุณค่าให้กับชีวิต เปรียบเสมือนดอกบัวที่เบ่งบานจากโคลนตม วารสารฉบับนี้มุ่งหวังที่จะช่วยให้ผู้คนทั่วโลกสามารถนำหลักธรรมของพระพุทธศาสนาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้น

ทั้งการมีชีวิตอยู่และความตาย ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของพระธรรมอันอัศจรรย์ (ตอนที่ 1)

นิชิโกะ นิวาโนะ
ประธานริชโซโคเซไก

ก้าวข้าม "ความตาย"

“หัวใจสำคัญของการฝึกตนตามวิถีแห่งพระพุทธศาสนา คือการก้าวข้ามเรื่องเกิด แก่ เจ็บ และตาย” นี่คือข้อความตอนหนึ่งที่ท่านประธานใหญ่นิคเคียว นิวาโนะ ได้เคยกล่าวไว้ในโอวาทของท่าน ทั้งนี้เนื่องจาก “ความตาย” ถือเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดในชีวิตของมนุษย์เรา ดังนั้น การจะ “ก้าวพ้น” หรือก้าวข้ามความทุกข์ ความกลัว และความวิตกกังวลที่ว่า “ตายแล้วจะเป็นอย่างไร” “กลัวที่จะต้องตาย” หรือ “ไม่อยากตาย” จึงเป็นจุดสำคัญประการหนึ่งของวิถีแห่งพระพุทธศาสนา ซึ่งการก้าวข้ามความตายพร้อมด้วยจิตใจที่สงบเย็นนั้น จะช่วยขัดเกลากายและใจของเราให้ปราศจากความทุกข์เพื่อตนเองและผู้อื่น จึงนับได้ว่าเป็นการบำเพ็ญตนตามหลักพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

มุมมองต่อ “การมีชีวิตอยู่และความตาย” อันเป็นหนึ่งในประเด็นสำคัญของวิถีแห่งพระพุทธศาสนานั้น ที่ผ่านมาข้าพเจ้าได้เคยนำเสนอไว้ในหลายประเด็น เช่น ความตายคือการกลับคืนสู่ “ชีวิตอันยิ่งใหญ่” ซึ่งเป็นเสมือนบ้านเกิดของพวกเรา ส่วนประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนั้น ข้าพเจ้าได้อ้างอิงงานเขียนของอาจารย์ซาจิ ฮารุโอะ นักฟิสิกส์ทฤษฎี และนำเสนอทัศนะที่ว่า ชีวิตของพวกเราเป็นหนึ่งเดียวกับจักรวาล ซึ่งหากจะกล่าวอย่างถึงที่สุดแล้วก็บอกได้ว่า พวกเราทุกคนกำลังใช้ชีวิตอยู่กับความเป็นนิรันดร์ในทุกๆ วัน

หากเรามอง “ชีวิต” ผ่านมุมมองระดับจักรวาลซึ่งเชื่อมโยงกับคำสอนในสัทธรรมปุณทริกสูตร พวกเราทุกคนต่างกำลังดำรงชีวิตอยู่ใน “ชีวิตอันเป็นนิรันดร์” ที่สืบเนื่องมาจากอดีตกาลตั้งแต่วินาทีที่กำเนิดจักรวาลไปสู่นาคต ซึ่งหากเรารับรู้และตระหนักเข้าใจเช่นนี้ ความตายก็จะไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวอีกต่อไป และความวิตกกังวลเกี่ยวกับความตายก็จะผ่อนคลายลงได้

นักวิผู้เลื่องชื่ออย่าง มียวาซะ เคนจิ คือบุคคลที่ข้าพเจ้าคิดว่าสามารถเผชิญหน้ากับความตายในความเป็นจริงได้อย่างกล้าหาญ ด้วยศรัทธาอันมั่นคงที่เขามีต่อพระสัทธรรมปุณฑริกสูตร อันเป็นพระสูตรที่สั่งสอนว่าพระพุทธองค์ทรงเป็นนิรันดร์ ในบทกวีที่เริ่มต้นด้วยวลีที่ว่า “ตัวข้าจักตายในไม่ช้า / ไม่วันนี้ก็วันพรุ่ง” นั้น เคนจิได้ถ่ายทอดสภาวะจิตใจของตนไว้ว่า “เมื่อตัวข้าดับสูญ จักคืนสู่ความว่างอันแท้จริงหรือไม่ [...] ธรรมอันเป็นเถ้ามูลเบื้องต้นแห่งสรรพสิ่งนั้น มีนามเรียกว่า เมียวโฮเร็งเงเคียว (พระสัทธรรมปุณฑริกสูตร)” นั้นหมายความว่า หลังจากตายไปแล้ว เราจะกลับคืนสู่ “ชีวิตอันยิ่งใหญ่” ซึ่งก็คือจักรวาล และในที่สุดก็จะถือกำเนิดใหม่ ซึ่งสัจธรรมนี้ได้รับการแสดงไว้แล้วในพระสัทธรรมปุณฑริกสูตร

พวกเรา ผู้ดำรงอยู่กับ “ชีวิตอันเป็นนิรันดร์”

มียวาซะ เคนจิ ได้รับสรศับทกวีชั้นนี้ขึ้น (ณ เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1929 ตรงกับปี พ.ศ. 2472) ในขณะที่มีอายุเพียง 33 ปี ซึ่งเป็นเวลาประมาณ 4 ปีก่อนที่เขาจะเสียชีวิต การที่บุคคลหนึ่งจะสามารถยืนหยัดบนมุมมองต่อชีวิตและความตาย เช่นนี้ได้ตั้งแต่อายุน้อยนับเป็นเรื่องที่หาได้ยากยิ่ง ซึ่งแน่นอนว่าในมุมมองอันลึกซึ้งนั้นของเคนจิ ย่อมมีคำสอนแห่งพระสัทธรรมปุณฑริกสูตรเป็นสิ่งหนุนนำอย่างไม่ต้องสงสัย

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว้หลังจากละโลกนี้ไปแล้ว ตนเองจะเดินทางไป ณ ที่ใด หรือจะเป็นอย่างไร ถึงกระนั้น เมื่อเราได้เรียนรู้คำสอนที่ว่า ไม่ว่าในปัจจุบันหรือหลังจากตายไปแล้ว พวกเราทุกคนต่างกำลังดำรงอยู่ใน “ชีวิตอันเป็นนิรันดร์” อยู่ตลอดเวลา จิตใจของเราย่อมบังเกิดความสงบเย็น ความปิติของเคนจิที่ได้พบกับพระสัทธรรมปุณฑริกสูตรและตระหนักถึงความจริงข้อนี้ ย่อมเป็นความปิติที่พวกเราผู้มีความศรัทธาในสิ่งเดียวกันจะสามารถสัมผัสและรับรู้ร่วมกันได้

ตัวข้าพเจ้าเองก็เคยกล่าวไว้ในอดีตเช่นกันว่า “จากการที่ได้เห็นท่านประธานใหญ่เดินทางกลับสู่บ้านเกิดแห่งชีวิตอย่างสงบ ทำให้ข้าพเจ้าตระหนักว่า ‘หากเราสามารถตายอย่างสงบได้เช่นนั้นก็ดี’ และทำให้ข้าพเจ้าสามารถยอมรับความตายได้ด้วยใจที่สงบ” ซึ่งความรู้สึกนั้นในปัจจุบันก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนี้เป็นผลมาจากการเรียนรู้เรื่องชีวิตที่สั่งสมมาโดยบูรพาจารย์ และเป็นบุญกุศลแห่งศรัทธาที่มีต่อพระศาสนา

อย่างไรก็ตาม “ความตาย” ย่อมเดินทางมาถึงทุกคนโดยไม่จำกัดว่าจะเป็นตัวเราหรือผู้อื่น ความตายในรูปแบบที่ทำให้เรายอมรับได้อย่างหมดหัวใจนั้นอาจจะไม่มีอยู่จริง ด้วยเหตุนี้เอง การ “ก้าวข้ามการเกิด แก่ เจ็บ และตาย” จึงกลายเป็นหัวข้อใหญ่ที่สุดของชีวิต และเพราะทุกคนต้องเผชิญหน้ากับความตาย การซาบซึ้งดื่มด่ำกับความสุขของการมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน และการใช้ชีวิตใน “ปัจจุบัน” อย่างสมานฉันท์ร่วมกับผู้คนมากมาย จึงถือเป็นความสุขอันยิ่งใหญ่ที่สุด

เช่นนั้นแล้ว อะไรคือเหตุผลที่โลกมนุษย์ดำรงอยู่ในกระแสแห่ง “ชีวิตอันเป็นนิรันดร์” ที่สืบเนื่องมาตั้งแต่การกำเนิดจักรวาล และการที่เรากำลังแบกรับความทุกข์แห่ง “การเกิด แก่ เจ็บ และตาย” เพื่อใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสิ่งใด ในประเด็นนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอเชิญไปพิจารณาอีกครั้งในโอกาสต่อไป

การมีชีวิตอยู่ตามพระโพธิญาณของพระพุทธเจ้า

ปรารถนาจะเป็นดังเช่นพระพุทธเจ้า

ท่านประธานใหญ่ นิคเคียว นิวาโนะ
ผู้ก่อตั้งริชโซโคเซไก

พวกเราอีตมันและศรัทธาในคำสอนของพระสัทธรรมปฐกฐิกสูตร พร้อมทั้งได้ปฏิบัติบำเพ็ญตนตามแนวทางของพระโพธิสัตว์ที่ละเล็กทีละน้อย นั้นหมายความว่าพวกเรากำลังก้าวเดินอยู่บนวิถีแห่งพุทธะ หรือเส้นทางสู่การตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า แม้จะเป็นการก้าวทีละก้าวก็ตาม

แน่นอนว่า "การตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า" ไม่ใช่เรื่องง่าย ทว่าแทนที่เรากำลังจะไปคิดให้มันซับซ้อนยุ่งยาก ข้าพเจ้ามองว่าควรคิดในมุมที่ช่วยให้เรานำไปปฏิบัติจริงได้ง่ายขึ้นน่าจะดีกว่า

คำว่า "พุทธะ" แต่เดิมมีความหมายว่า "ผู้ตื่น" หมายถึงผู้ที่มีดวงตาอันแจ่มแจ้ง สามารถมองเห็นสภาวะความเป็นจริงของสิ่งทั้งปวงที่เกิดขึ้นในโลก รวมถึงการทำงานของจิตใจเราทั้งหมดได้อย่างทะลุปรุโปร่ง โดยไม่มีความขุ่นมัวเลยแม้แต่น้อย

ในทางกลับกัน พวกเรามักจะไม่สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริงได้ และไม่สามารถรักษาจิตใจของตนเองให้เที่ยงตรงได้ตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้ การดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระพุทธองค์เพื่อบ่มสู่การเป็น "ผู้ตื่น" จึงเป็นการบำเพ็ญตนตามแนวทางพระโพธิสัตว์ อันเป็นวิถีของพระพุทธเจ้า

ในพระสัทธรรมปฐกฐิกสูตร ความเป็นผู้ฉลาดในอูบาย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงตั้งพระโพธิปณิธานไว้ว่า "เดิมทีเราได้ตั้งมหาปณิธานไว้ว่า จักทำให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้เสมอด้วยเรา ให้มีความเท่าเทียม มิให้มีความต่าง"

นั่นคือ พระองค์ทรงปรารถนาให้มนุษย์ทุกคนได้บรรลุถึงสภาวะที่เปี่ยมด้วยปัญญาอันแจ่มแจ้งและพระเมตตาเช่นเดียวกับพระองค์ แล้วเราควรจะรับรู้และเข้าใจในพระโพธิปณิธานของพระพุทธองค์นี้อย่างไรดี?

เมื่อได้ฟังสิ่งที่พระองค์ดำรัสเช่นนี้ หลายคนอาจปฏิเสธขึ้นมาในใจทันทีว่า "ถึงพระองค์จะตรัสอย่างนั้น แต่คนอย่างเรา ๆ คงไม่มีทางเป็นเหมือนพระพุทธเจ้าได้หรอก" ทว่าสำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ารับรู้ด้วยจิตใจที่ชัดตรงว่า "ในเมื่อพระพุทธองค์ทรงยืนยันและยืนยันพระประทานความช่วยเหลือเราแล้ว ตัวเราเองก็ต้องกลายเป็น 'ผู้ตื่น' ได้อย่างแน่นอน" การมีชีวิตอยู่ด้วยความหวังและความซาบซึ้งใจเช่นนี้ ย่อมทำให้ชีวิตมีความสุขขึ้นมาก และสามารถดำเนินชีวิตไปได้โดยไม่หลงทาง

มนุษย์เรามักจะคิดว่าชีวิตนี้มีเพียงแค่ชาตินี้เท่านั้น จึงดิ้นรนแสวงหาแต่ความสุขสบายตรงหน้า ทว่าต่อให้เป็นผู้ที่พร้อมด้วยวัตถุมากเพียงใด ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยง "ทุกข์ 4 ประการ" คือ การเกิด แก่ เจ็บ และตาย ได้เลย นอกจากนี้ ยังมีทุกข์ทางใจที่ติดตามเราไปเป็นเงาตามตัว เช่น ทุกข์จากการต้องสูญเสียสิ่งหรือคนที่รัก (อัปปิเยหิ วิปปโยโค ทุกฺโข) หรือทุกข์จากการต้องเผชิญกับสิ่งที่ไม่ชอบ (อปิเยหิ สัมปิโยโค ทุกฺโข)

ยิ่งไปกว่านั้น ชีวิตของพวกเราไม่ได้จบลงเพียงแค่ชาตินี้ ดังนั้น หากเราได้ปฏิบัติบำเพ็ญตนตามแนวทางของพระโพธิสัตว์ แม้เพียงเล็กน้อยในขณะที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ อานิสงส์แห่งบุญกุศลนั้นจะช่วยให้เราค่อยๆ ละวางความยึดติดในความสุขของตนเองลงได้ในแต่ละชาติที่เกิดใหม่ และเข้าใกล้การมีจิตใจที่กว้างใหญ่ ซึ่งสามารถคิดถึงความสุขของคนรอบข้างได้มากยิ่งขึ้น

ดังนั้น การที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตั้งมหาปณิธานไว้ว่า "จักทำให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้เสมอด้วยเรา ให้มีความเท่าเทียม มิให้มีความต่าง" จึงเป็นการยืนยันว่า พวกเราทุกคนต่างมีศักยภาพและคุณสมบัติในตนเองที่จะเข้าถึงสภาวะแห่งการเป็น "ผู้ตื่น" ได้เช่นเดียวกับพระพุทธองค์ได้อย่างแน่นอน

รวมเล่มโอวาทจากท่านประธานใหญ่ निकิตเยว นิวาโนะ

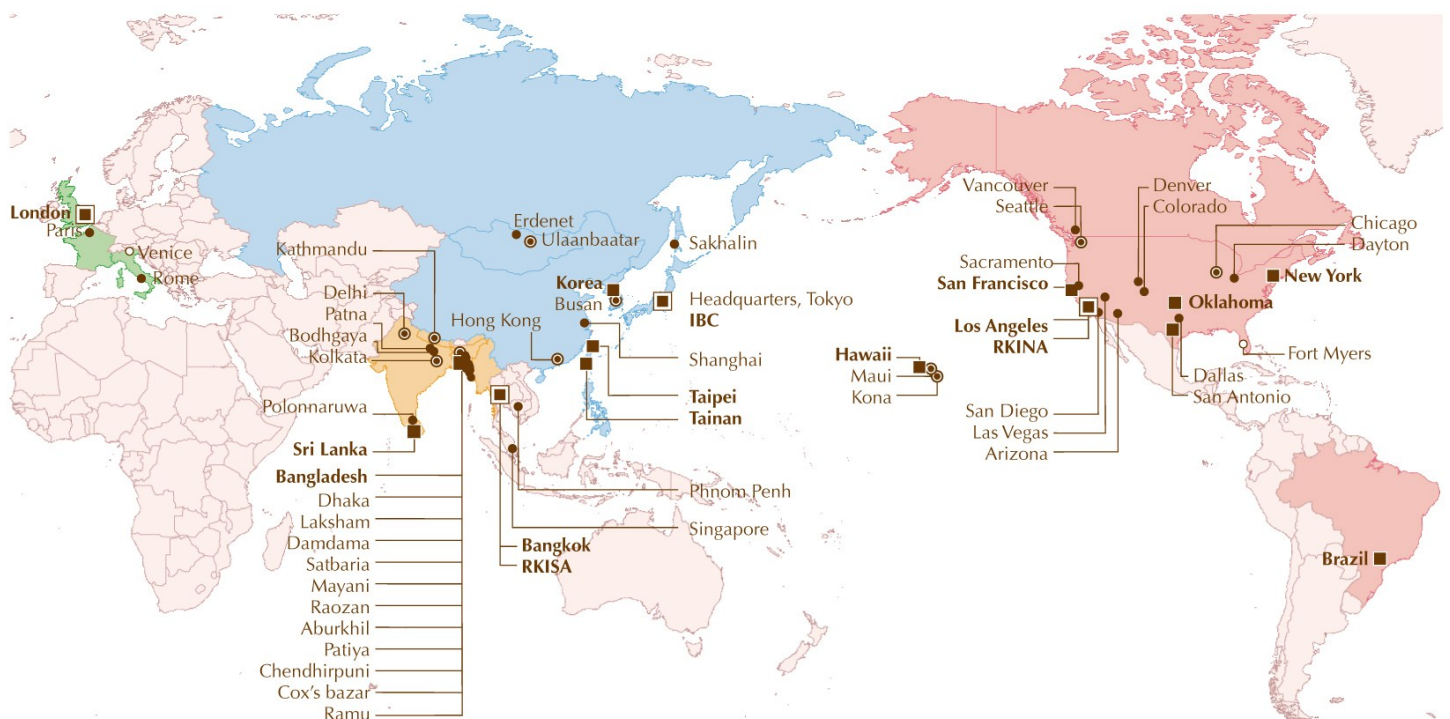
“ผลิเมล็ดพันธุ์แห่งพุทธะ 『菩提の萌を発さしむ』 หน้า 108-110

Rissho Kosei-kai International

Make Every Encounter Matter

🌸 A Global Buddhist Movement 🌸

Information about
local Dharma centers

facebook

X

ทีมงานผู้จัดทำวารสาร Living the Lotus ยินดีรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะจากผู้อ่านทุกท่าน

หากท่านมีคำชี้แนะ กรุณาติดต่อที่อีเมลนี้ E-mail: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp